

Emily Vavřincová vyměnila na baru martini za čaj. Venku trochu prochladla a nechtěla riskovat, že nastydně a přijde o začátek hlavní plesové sezony. Barman jí sice nabízel Hot Toddy, ale s díky odmítla. Horká whisky se skořicí, hřebíčkem a citronovou kůrou ji, podobně jako celá řada dalších anglických tradic, nelákala. Ráda si dá od alkoholu pauzu.

S nealko nápojem v ruce vyrazila hledat tátu. Doufala, že se jí ho podaří přesvědčit, aby odjeli z večírku co nejdřív. S úderem půlnoci to asi nebude, ale při troše štěstí by mohli být do jedné ráno doma. Thunovský palác nebyl od Ořechovky, kde bydleli, daleko. Mrzelo ji, že není v lepší náladě. Pozorní hostitelé si nezasloužili tak sklíčeného hosta. Večírek měl všechny atributy správné silvestrovské párty.

„Emily Vavřincová!“ ozvalo se za jejími zády.

Otočila se a spatřila půvabnou ženu kolem dvaceti, pětadvaceti let. Na rozdíl od některých jiných hostů v sále zvládla skloubit vkus s nezbytnou potřebou blýsknout se a dát najevo své bohatství. Na hrudi se jí leskl stříbrný náhrdelník s diamantem, který později policii vyčíslila částkou rovnající se šestiletému platu středoškolského učitele. Potutelně se na Emily usmívala a čekala, jestli si na ni vzpomene. Emily neměla tušení, kdo před ní stojí. Věděla, že tu dámu odněkud zná, ale nemohla si vybavit odkud. Na Angličanku bylo její „ř“ příliš dokonalé a na Češku měla zase mírný přízvuk. Z Moravy ani Slovenska určitě nebyla.

„Mariana Zábranová, trubko,“ rozesmála se pobaveně dotyčná, když jí došlo, že Emily to bez nápovědy nedá.

Emily na ni zůstala překvapeně koukat. Příjmení Zábranová jí nic neříkalo, ale trubko jí nazývala jediná osoba na světě. V hlavě se jí vybavila její o čtyři roky starší kamarádka z dětství, která jí střídavě šikanovala a dávala cenné rady

do života. Díky ní se dozvěděla tak užitečné věci, jako že Ježíšek neexistuje a děti nenosí čáp. Neviděly se přes deset let. Emily si nebyla jistá, jestli to nebylo dobře. Přece jen, měla na Marianu smíšené vzpomínky. K jejímu dětství ale patřila stejně nedílně jako slabikář s ilustracemi od Mikoláše Alše.

„Co tady děláš?“ zeptala se Emily a reflexivně o krok ustoupila. Setkání s Marianou se většinou neobešlo bez zatahání za cop nebo štulce do zad.

„Bavím se, tančím, konverzuji, vypadám,“ usmívala se Mariana. „Právě jsme s manželem dorazili.“ Došla k Emily a pevně ji objala. „No ne, ty si vyrostla! Kolik ti bylo, když jsme se viděly naposledy?“

„Osm. Přišla ses rozloučit, protože jste druhý den odjížděli s rodiči do Berlína. Říkala jsi, že budeš možná dlouho pryč, a proto potřebujeme pořádný důvod se znovu vidět. Pak jsi vzala mojí nejoblíbenější panenku a utrhla jí hlavu. Slíbilas, že mi ji vrátíš, až se zase potkáme. Pořád tu hlavu máš?“

Mariana se rozesmála.

„Teda... ty máš paměť. Ne, Dorotčinu hlavu už nemám. Nevím, kam se poděla. Asi zůstala v Berlíně. Ale jestli chceš, koupím ti novou...“

„Pozdě. Ale tenkrát jsem to oplakala. Brácha si s tou panenkou hrál na bezhlavého templáře a chodil mě strašit.“

„Promiň. Byla jsem...“ Mariana nemohla najít vhodný výraz, „...zlobivé dítě“.

„Spratek je to slovo, které hledáš.“

„Vážně se pořád zlobíš?“

Emily zavrtěla hlavou. „Ne. Kromě toho, že jsi mě šikanovala celá moje předškolní léta, jsme si užily i spoustu legrace.“